

V

(Vélemények)

A KÖZÖS KERESKEDELEMPOLITIKA VÉGREHAJTÁSÁRA VONATKOZÓ
ELJÁRÁSOK

BIZOTTSÁG

A 2009/4209. panasz lezárására vonatkozó javaslat

(2009/C 236/07)

A Bizottság szolgálatai befejezték vizsgálatukat a 2009/4209. panasz ügyében, amely az 1982-től 1991-ig terjedő időszakban Olaszországban szakorvosi képzés alatt álló orvosok javadalmazására vonatkozott.

A Bizottság szolgálatai – miután a tárgyra vonatkozó közösségi jog alapján megvizsgálták a panaszosok által benyújtott panaszt és iratokat – arra a következtetésre jutottak, hogy e szakaszban nem fedezhető fel, hogy a jelen ügyben bármiképpen megsértették volna a 93/16/EGK ⁽¹⁾ irányelvet.

Az orvosi bizonyítványok kölcsönös elismeréséről és az orvosi képzések összehangolásáról szóló 93/16/EGK irányelv kifejezetten előírja, hogy a szakmai képzésben részt vevő orvosok képzésük időtartama alatt megfelelő javadalmazásban részesülnek. E kötelezettség konkrétan a 75/363/EGK irányelvet módosító 82/76/EGK ⁽²⁾ irányelvből ered. A 93/16/EGK irányelv – amelyet a 2005/36/EK ⁽³⁾ irányelv hatályon kívül helyezett – egységes szerkezetbe foglalta az előbbi irányelveket.

A 82/76/EGK irányelv átültetésének határideje 1983. január 1. volt. Az Európai Közösség Bírósága 1987. július 7-i ítéletében megállapította, hogy Olaszország nem teljesítette a 82/76/EGK irányelv határidőn belül történő átültetésére vonatkozó kötelezettségét. Olaszország az 1991-ben elfogadott (1991. szeptember 1-jén hatályba lépett) 257/1991. sz. törvényrendelettel átültette az irányelvet, azonban a javadalmazáshoz való jogot az 1991/92-es és az azt követő tanévekre korlátozta. A Bíróság a C-131/97. sz. *Carbonari*, valamint a C-371/97. sz. *Gozza* előzetes döntéshozatali ügyben úgy vélte, hogy a szakorvosokat (az 1983/84-es és az 1990/91-es tanév közötti hallgatókat) ért kár megtéríthető a javadalmazásra vonatkozó tagállami rendelkezések visszamenőleges alkalmazásával, a tagállami bírónak pedig mellőznie kell az irányelvvvel ellentétes tagállami rendelkezések alkalmazását (amelyek az 1991/92-es és az azt követő évekre korlátozzák a javadalmazáshoz való jogot).

Ezt követően több kártérítési keresetet is benyújtottak az olaszországi polgári és közigazgatási törvényszékekhez, mivel számos szakorvost az 1991/92-es tanévet megelőzően vettek nyilvántartásba. A lazioi regionális törvényszék 1994. február 25-i ítéletének Ia. szakaszában helyt adott a jogorvoslati kérelmeknek: „a nemzeti bíróságnak mellőznie kell az augusztus 8-i 257. sz. törvényrendelet alkalmazását, amennyiben a rendelet kizárólag azon orvosokra korlátozza a közösségi jog alkalmazását, akik az 1991/92-es tanévben részesültek szakorvosi képzésben, ugyanakkor hatályban tartja a szakorvosok korábbi képzési programjait”.

Olaszország az ítélet ellenére elutasította, hogy megfelelő javadalmazást fizessenek az 1990/91-es tanévet megelőzően szakorvosi képzés alatt álló orvosoknak, és helyénvalóbbnak tartotta az 1999. október 19-i 370. sz. törvény elfogadását. E jogszabály 11. cikke úgy rendelkezik, hogy – amennyiben az ítélet személyi hatálya alá tartoznak – 13 000 000 LIT ösztöndíjat kell folyósítani valamennyi olyan orvosnak, aki az 1983–1991-es időszakban vett részt szakorvosi képzésben. Az ösztöndíjfizetés iránti kérelem benyújtásának

⁽¹⁾ HL L 165., 1993.7.7., 1. o.

⁽²⁾ HL L 43., 1982.2.15., 21. o.

⁽³⁾ HL L 255., 2005.9.30., 22. o.

szabályait miniszteri rendelet határozta meg. Egyes orvosok keresetet nyújtottak be a szóban forgó miniszteri rendelet ellen. A kereset eredményeként olyan ítélet született, amely elismerte az 1991/92-es tanévet megelőzően szakorvosi képzés alatt álló és nyilvántartásba vett orvosok kártérítési jogosultságát.

A panaszosok szerint az érintett irányelv átültetésének határidejét (1982. december 31.) követően szakorvosi képzésben részesült, és az 1991/92-es tanévet megelőző képzési programok keretében nyilvántartásba vett orvosok az Olaszország általi késedelmes és részleges átültetés miatt mostanra elveszítették kártérítési jogosultságukat. A Bizottság szolgálatai megértik, hogy a jelenlegi panaszosok sérelmezik, hogy Olaszország nem módosította a tárgyalat olaszországi szabályozást.

Más hasonló, orvosok által megfogalmazott kérelmekkel már megkeresték ebben az ügyben a Bizottság szolgálatait, amelyek megállapították, hogy a nemzeti ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a nemzeti bíróság teljes mértékben tiszteletben tartotta az Európai Közösségek Bírósága által a C-131/97. sz. *Carbonari*, valamint a C-371/97. sz. *Gozza* ügyben hozott ítéleteiben megfogalmazott elveket. A nemzeti bíróság elfogadta a javadalmazáshoz való jog visszamenőleges alkalmazását, és mellőzte a 82/76/EGK irányelvvel ellentétes tagállami rendelkezések (a 257/1991. sz. törvényrendelet 8. cikke, amely az 1991/92-es és az azt követő tanévekre korlátozta a javadalmazáshoz való jogot) alkalmazását, továbbá elismerte a javadalmazáshoz való jogot, tehát az okozott kár megtérítéséhez való jogot is. A fentiek ellenére a nemzeti bíróság egyes ügyekben – a kárigény vonatkozó nemzeti jogszabályi rendelkezések szerinti elévülése miatt – elutasította az okozott kár megtérítését. Úgy tűnik, e döntés nem áll ellentétben a közösségi jognak az Európai Közösségek Bírósága által – különösen a C-46/93. sz. *Brasserie du pêcheur*, valamint a C-48/93. sz. *Factortame* ügyben 1996. március 5-én hozott ítéletében – adott értelmezésével, amely szerint vonatkozó közösségi rendelkezések hiányában a tagállamok nemzeti jogrendszerének feladata azon kritériumok meghatározása, amelyek lehetővé teszik a kártérítés mértékének megállapítását azzal a feltétellel, hogy e kritériumok nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint azok, amelyek a hasonló jellegű, nemzeti jogon alapuló igényekre vonatkoznak (az említett 1996. március 5-i ítélet 83. pontja). A mostani ügyben a belső jogalkalmazás tiszteletben tartja az említett elvet.

Következésképp az érintett szolgálatok a nyilvántartásba vett panasz lezárását javasolják a Bizottságnak.

Mindez nem zárja ki az ügy újbóli megnyitását, illetve a vizsgálat ismételt lefolytatását, amennyiben a Bizottság – akár a lezárást követően is – olyan további információk birtokába jut, amelyek indokoltá teszik azonos tárgyú eljárás megindítását.